

beñ izan ez gera,
 era iñilsiago
 konponduko gera;
 bañan cherriyak sarri
 ollo lo zeudenak,
 esnatu ta, asirik
 karakaka denak
 jaiki erain zituztan
 echeko guziyak;
 eta arturik makil—
 tzar bat nagusiyak,
 eta billaturikan
 azari lotuba,
 an izan zan bizkarra
 ongi berotuba.

.

Lapurrak ditu oso.
 alderdi chikiyak,
 eziñ iruki alde
 denetan begiyak;
 ditubelarik berak
 azkazal zorrotzak,
 berari nornaik sartu
 oi diozka ortzak.

ASTOA ETA OTSOA.

Astoa arranzaka
 aztalka lurean,
 jostatzen zala mendi
 baten egalean,
 otsoa an bildurik
 arranza soñura,
 billatu zuben asto

tronpetero ura,
zeña begik ichita
baitzebillen ala,
zilipurdika ero
bat ziruriyela;
eta arrimaturik
belarrira, esan
zion, ala norbaiti
deika ari alzan:
—ez, eztiot nik deitzen
arranzaz iñori,
eranzun zion, pozez
naiz kantari ari:
aurten aboztu ona
dala det jakindu,
eta onen pozak nau
onela arindu:
—ala dek, esan zion,
chit dek urte ona,
aurten gizenduko dek
len plako dagona:
kantazak kanta berriz,
kantatu zak lasa,
nik eramango diat
ederki konpasa:
eta begi bat erdi
irikirik ontaz,
astoak otso zarra
ikusi zuben an;
eta izuturikan
an ikustez ura,
estura artan jaio
zitzaion burura
ark lasa kantatzeko
agindu ziola,
eta kantari ari
obeko zubela;
eta ala berriro

asirik kantari,
zala astalka eta
arranzaka ari,
otsoak zuben bere
artean esaten,
laister asiko nauk ni
i itota jaten;
ai lasaitzar aundiya
gizarajotzarra,
eztiat gaizki iri
nik egiten farra:
eta ura esanaz
algaraz begira,
zegola emanikan
astoak bi jira,
otso zarra ostikoz
tripapean jota,
zuben goitikan beko
errekara bota.

.

Burlatu ta nairikan
ito otso zarrak,
astoak bera il ta
egin zizkan farrak;
ez artu ezer-ezak
ezer-ezagotzat,
onek balio beza
gure leziotzat.

RAMON ARTOLA.

